

Inesos Anulytės piešinys

NEDRAŠU...

Eilėraščių ciklas

PAULĖ LAURINAITYTĖ, Tauragės
„Vermės“ gimnazijos III b klasės
moksleivė

Man gera ateit pas Tave.
Per kančią džiaugsimą atrasti.
Ir kai skauda – mylėti Tave...
Skausmą iškęst – nesiskųsti...
Pamiršt visados tik save...

.....
Tavęs niekad nepalikti!!!

PAS TĖVĄ

Ten, kur kelias,
Nuklotas pušų ir eglėlių spygliais,
Išmargintas žvėrių pėdomis,
Padengtas samanų kilimu,
Apibarstytas tylią ryto rasi
Ir užklotas kvepiančia žydra padange...
Kur troškimai lekia,
Kur taika kvepia,
Kur ramybė viešpatauja,
Kur Viešpats karaliauja, -
Ten ir mano troškimai,
Ten ir mano viltys.
Ten ir aš esu!
Einu...
Trokštu –
Ten Tave pajusti,
Vėl su Tavim susitikti,
Nes turiu Tau daug ką
Atiduoti, paaukoti,
Noriu prašyti ir dėkoti.
Ir mylėti.
Ir tikėti.
Žinoti, kad galiu tikėti.
Viltis, many kad neužgestų –
Per amžių amžius degtų.
Tuo keliu aš pas Tave einu...
Ir jaučiu
Tyrą meilę ir ramybę.
Tylių viltį.
Bet kad jiems nebūt preteksto dingti,
Tėve, Tu turi man teikti viltį.
Amžiną, bet tokią trapią...
Tėve, aš turiu Tave pažinti.
Kad nedingtų,
Kad paliktų
Man troškimas.
Ir nepaprastas laukimas...
Atiduokim viens kitam save,
Kad pajėgtume sugrįžti,
Maldą paaukoti
Ir save padovanoti.
Myliu, Tėve, aš Tave!

Nedrašu jaunam man eit Gyvenimo taku,
Kaip liaunam daigeliui lįsti iš po grumsto
žemių...
Man labai baisu, kartais net graudu,
Kai neapšviečia saulė mano kelio.

Būna juk dienų niaurių,
Kai net vėjas nesuūžauja liūdno dainos.
Būna juk piktų žmonių -
Ir skausmingą kančią tenka vis iškęst.

Bet negalima pamiršti,
Kad kely yra kas teikia viltį,
Kas numaldo liūdinčiąją širdį
Ir suteikia džiaugsmo džiugią mintį.

Juk yra kas drąsą tau gražina,
Juk kai kas mylėti išmokina.
Ir kas kryžių ant kaktos nupiešia -
Pasitikėjimo tiltą iš karto nutiesia...

Sako, duris atlapoki, neužkietink širdies,
Pamatyki visus, kas pritrūko ugnies...
Ir atgimk iš dulkelės kartu su Karalium.
Ir atnešk bent dalelę tyro džiaugsmo
pasauliui.

EINAME KARTU

Visi mes einame
Likimo takeliu.
Bet ne vieni –
O, broli,
Į tikslą žengiame kartu.

Tad duoki ranką –
Eikime abu,
Nes po vieną
Per sunku
Išlikt mūsųj
Gyvenimo bangų...

Tik nebijok,
Nors daug duobių,
Ir žodžių
Daug sunkių
Kliudys ramiai Tau eit
Gyvenimo keliu.

Įveikti tai
Padės mums
Tas,
Kuris aukštai,
Nes Jis drąsos suteiks
Mums būtinai.

SUSTOKI!

Vis bėgi ir bėgi, skubi.
O taip noris sustoti...
Bet laiko, deja, neturi,
Gali ranka tik numoti...

Ir kai einu pamėgtu taku,
Vakaro saulės nutviekstu,
Širdį atverti netyčia galiu -
Taip norisi čia pastovėti,

Kur taip tylu ir ramu...
Rodos, išgirsti galėtum,
Kaip pamažu pamažu
Pienės pūkas pro ausį praskrieja...

Kuždėtų tau tyliai - neverta skubėti,
Nerasi tu laimės tuščiam bėgime...
Jei nori laimėti - pamilti turėtum
Mažą dulkelę Tėvo delne...

RYTO SAULĖ

Tik pažiūrėk,
Kaip šviečia ryto saulė,

(Nukelta į 26 p.)

(Atkelta iš 25 p.)

Atnešdama pasauliui
Skaisčiausią džiugesį,
Naikindama apgaulę...

Prikeldama šalpusnį
Paskelbt pavasario medunešį.
Ir ragindama vėją pūsti,
Nunešt po saule meilę,
Neūžauti, nesiaust, nedūkti...

Kad vaikai norėtų
Draugaut su šypsena,
Kad sutiktiems sakytų:
– Kokia graži diena!

Per gyvenimą geriau nelėkti –
Mąsliai eiti, neskubėti...
Kad pajėgtume mylėti
Tuos, kas padeda kentėti...

O kai užlieja ryto saulė
Kilnuolio širdį tyrą,
Tai palieka tiktai meilė –
Nešk ją su džiugesiu...

IŠ NAUJO

Kai žiūriu į balą
Ištirpusio sniego
Pavasario dieną,
Pilną oro giedro,

Matau aš ten naują
Gyvybę užgimus,
Senąjį šaltį
Po saule pražuvus...

Žiūri ten akys
Ir mintimis noris,
Nugrimzti su saule,
Debesų rojun...

Žinoti, kad gimsiu
Iš naujo su saule,
Su laukų vėju
Skriesiu per amžius...

Vėl gimti iš smilties!
Suteikt žemei viltį -
Gyventi, mylėti,
Numirti, atgimti...

Liudos Grikpėdienės nuotrauka